

Thesis Title	Local Development Practice as a Discourse of Conservation: A Case Study of Yi People in Wuliangshan Nature Reserve, Yunnan Province	
Author	Ms. Wang Jing	
Degree	Master of Arts (Sustainable Development)	
Thesis Advisory Committee	Professor Dr. Anan Ganjanapan	Chairperson
	Assistant Professor Dr. Chusak Wittayapak	Member

ABSTRACT

In the past 20 years, China has experienced great economic growth under the Policy of Economic Reform and the Open Door policy to establish a Socialist Market Mechanism with Chinese Characteristics. By and large people's living conditions in rural areas have improved. However, accompanying this growth-oriented development environmental degradation has become increasingly serious. Economic growth was achieved at the expense of resources and the environment. From the later half of 1990s on, the state shifted its focus on the parallel advance of development and conservation. Especially after the flooding of the Yangtse River in 1998, strengthened and exclusive conservation practices were carried out around the whole country, in the forms of establishing nature reserves and implementation a Logging Ban. Accordingly my research site---Nanjian Wuliangshan Nature Reserve was formally established in 1996, and upgraded to the national level in 2001. However, following its establishment, serious conflicts ensued between the villagers of Mahuangqing and local protection organizations. The issue of access to resources became problematic.

Unfortunately, villagers have become treated as forest destroyers, since in the past they were the perpetrators of large scale forest destruction for selling timber. As analyzed by this thesis, however, instead of only blaming the over-exploitive activities on forests by, there are also structural shortcomings in

government policies and projects which contribute significantly to forest destruction. Relationships between villagers and the protection organizations are intense and sensitive. From the local government's point of view, villagers do not cooperate with them for the protection of forests and illegally use resources for economic growth, thus they must be excluded from the nature reserve. However, villagers do not agree with this top-down and negative elaboration of their image. As an agency they have a different understanding about conservation and development, which is more realistic and situated in a locally complex context. Especially since the village is located at a high elevation, isolated from the outside world and sensitive to the nature reserve, by lacking efficient access to natural resources, good roads and a consistent water supply, villagers situate their development practices into different strategies for economic, ecological and cultural interests, which reflect local interpretations of conservation and development among different groups of villagers.

Accordingly, this thesis will not only analyze villagers' situated development practices in a specific context that reflects their rich local knowledge in resource utilization as well as their embedded relations to nature, but also their negotiation process for getting access to resources from the nature reserve for secure livelihoods. Considering the complexity of the local community, although some illegal tree cutting by local villagers still takes place, most of villagers today are trying to protect forests as much as possible and establish harmonious relationships between themselves and nature. As Hanized Yi people, conservation to villagers is not only related to their economic interest regarding a secure livelihood, but also gives them a cultural space to think of how to keep some Yi traditions in a well protected environment. To them, conservation and development co-exist and interact with each other, based on secure access to resources. Furthermore, conservation is not pure and exclusive environmental protection without any human activities. Instead, it is about sustainable resource utilization with complex access to resources for secure livelihoods.

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	การปฏิบัติการพัฒนาท้องถิ่นในฐานะวาทกรรมของการอนุรักษ์: กรณีศึกษาชาวห้วยในเขตสวนอุทยานรักษามรดกชาติห้วยเหลียงซาน มณฑลยูนนาน		
ผู้เขียน	นางสาว หวาง จิ่ง		
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การพัฒนาอย่างยั่งยืน)		
คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ศาสตราจารย์ ดร. อานันท์ กาญจนพันธุ์	ประธานกรรมการ	
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชูศักดิ์ วิทยาภัก	กรรมการ	

บทคัดย่อ

ในช่วงระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมาซึ่งสาธารณรัฐประชาชนจีนประสบกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจภายใต้นโยบายการปฏิรูปเศรษฐกิจและการเปิดประเทศสู่การสถาปนากลไกการตลาดแบบสังคมนิยมจีน พบว่าปัจจัยพื้นฐานในการดำเนินชีวิตของคนในท้องถิ่นได้พัฒนาในทางที่ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม การพัฒนาที่มุ่งเน้นการเติบโตทางเศรษฐกิจก็ส่งผลให้เกิดการเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติอย่างรุนแรง การบรรลุถึงการพัฒนาทางเศรษฐกิจในอีกด้านหนึ่งจึงกลับเป็นรายจ่ายของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในช่วงหลังของปีคริสต์ศักราช 1990 เป็นต้นมา รัฐบาลจึงได้ปรับแนวทางการดำเนินงานที่คำนึงถึงการพัฒนาและการอนุรักษ์ไปพร้อมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังเหตุการณ์อุทกภัยที่เกิดกับแม่น้ำแยงซี ในปีคริสต์ศักราช 1998 จากการศึกษาวิจัยใน วนอุทยาน นานเกียง วุเหลียงซาน ซึ่งตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการในปีคริสต์ศักราช 1996 และสถาปนาเป็น วนอุทยานแห่งชาติ ในปีคริสต์ศักราช 2001 พบว่า ตลอดระยะเวลาของการสถาปนาวนอุทยานแห่งนี้ ได้ก่อให้เกิดความขัดแย้งรุนแรงในระหว่างชาวบ้านในเมือง หม่าฮวงจิ่ง และเจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่นที่ดูแลวนอุทยานแห่งนี้ ในประเด็นของการเข้าถึงทรัพยากรในพื้นที่

สิ่งที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดก็คือชาวบ้านในพื้นที่มักจะถูกปฏิบัติในฐานะของผู้ทำลายป่าเนื่องจากประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาชาวบ้านในพื้นที่ได้ทำการลักลอบตัดไม้ งานวิจัยฉบับนี้ค้นพบว่า แทนที่จะจับจ้องและตัดสินชาวบ้านในฐานะผู้ที่ใช้ประโยชน์จากป่าเกินความจำเป็น ควรที่จะต้องคำนึงถึงนโยบายระยะสั้นและโครงการต่างๆ ของรัฐซึ่งเป็นสาเหตุเบื้องหลังที่ทำให้เกิดการตัดไม้ทำลายป่าร่วมด้วย ทั้งนี้พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างชาวบ้านและองค์กรที่ดูแลป่ามีลักษณะที่เข้มข้นและ

อ่อนไหว ทักษะของเจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่นเห็นว่าชาวบ้านไม่ให้ความร่วมมือในการดูแลป่าและ
 ลักลอบใช้ทรัพยากรเพื่อเหตุผลทางเศรษฐกิจ จึงควรที่จะกันออกจากพื้นที่เขตสงวน ในขณะที่ชาวบ้าน
 ไม่เห็นด้วยกับนโยบายสั่งการจากเบื้องบนและการมองชาวบ้านในแง่ลบ หากพิจารณาชาวบ้านใน
 ในฐานะที่เป็นผู้กระทำ จะพบว่าชาวบ้านเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์และพัฒนาที่แตกต่างไปจากเจ้าหน้าที่
 ของรัฐ ซึ่งความเข้าใจดังกล่าวสอดคล้องกับความเป็นจริงและบริบทของชีวิตที่สลับซับซ้อนมากกว่า
 เนื่องจากหมู่บ้านตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว แยกตัวจากโลกภายนอก และอยู่ในเขตที่อ่อนไหวต่อนโยบาย
 การอนุรักษ์ รวมถึงการที่ไม่สามารถเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ การขาดแคลนถนน และน้ำ ทำให้
 การพัฒนาของชาวบ้านเป็นการพัฒนาภาคปฏิบัติและยุทธวิธีเพื่อการดำรงชีวิตโดยคำนึงถึงทรัพยากรทั้ง
 ในฐานะที่เป็นทุนร่วมทางเศรษฐกิจ นิเวศวิทยาและวัฒนธรรม ทั้งหมดดังกล่าวสะท้อนให้เห็น
 การตีความของชาวบ้านที่แตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่ม

การศึกษานี้ไม่เพียงแต่วิเคราะห์ให้เห็นถึงปฏิบัติการของการพัฒนา ในบริบทเฉพาะ อัน
 สะท้อนถึงความร่ำรวยของความรู้ท้องถิ่นในการใช้ทรัพยากร และความสัมพันธ์ของ
 ทรัพยากรธรรมชาติที่แฝงฝังอยู่ในการดำรงชีวิตของชาวบ้าน แต่ยังได้ชี้ให้เห็นถึงกระบวนการต่อรอง
 เพื่อเข้าทรัพยากรภายใต้นโยบายอนุรักษ์เพื่อตอบสนองต่อการดำรงชีวิต เมื่อพิจารณาจากแง่มุมของ
 ความสลับซับซ้อนของชุมชน พบว่าแม้ชาวบ้านบางกลุ่มจะยังคงมีทำผิดกฎหมายด้วยการลักลอบตัดไม้
 อยู่ แต่ชาวบ้านส่วนใหญ่ในปัจจุบันได้พยายามปกป้องป่าเท่าที่เงื่อนไขชีวิตจะเอื้ออำนวย รวมทั้ง
 พยายามสร้างคุณภาพระหว่างการดำรงชีวิตอยู่ด้วยการใช้ป่ากับการอนุรักษ์ นอกจากนั้นแล้วในเงื่อนไข
 ที่กลุ่มชาติพันธุ์หิที่กำลังถูกทำให้กลายเป็นชาวนั้น การอนุรักษ์จึงมิได้มีความหมายเพียงการที่สามารถ
 ดำรงปัจจัยทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรมเพื่อเสนอภาพวัฒนธรรมชาวนหิ
 ที่ส่งเสริมการอนุรักษ์ สำหรับชาวนหิแล้วการอนุรักษ์และการพัฒนานั้นสามารถดำรงอยู่ด้วยกันได้อย่าง
 มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ทั้งนี้โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของการมีหลักประกันในการเข้าถึงทรัพยากร และการ
 อนุรักษ์มิใช่การแต่ต้องไม่ได้และกีดกันกิจกรรมต่างๆ ของมนุษย์ออกไปจากพื้นที่อนุรักษ์ แต่เป็นการ
 ใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืนด้วยการคำนึงถึงความซับซ้อนของการเข้าถึงทรัพยากรที่เป็นหลักประกันของ
 การดำรงชีวิต